

i Udlandet, særlig i England, og saa længe det gik med Handel med levende Kreaturer til Tyskland, gik det ogsaa nogenlunde. Men da man saa fra Tysklands Side søgte at gøre alle de Vanskeligheder, man kunde, ved Karantæne og ved Tuberkulinindsprøjtning og forhøjet Told, kort sagt, lagde alle Slags Hindringer i Vejen, saa maatte man se til, om man ikke ogsaa kunde gaa til at slagte Kreaturer, og endelig kom saa en Tid, da Tyskland helt forbød Indførsel af levende Dyr fra Danmark. Vi Landmænd, som stod i Spidsen for Svineslagterierne, maatte selvfølgelig være dem, som vare nærmest til at finde paa Midler til at skaffe Landmændene af med deres Kreaturer, og derfor begyndte snart et snart et andet Slagteri at indrette Kreaturslagtning, saa at de i Nødstilfælde kunde forsende slagtet Kvæg til Udlandet. Om vi en Gang i Fremtiden skulle gaa over til at forsende alt vort Kød i slagtet Tilstand i Stedet for som levende Kreaturer, kan hverken jeg eller nogen her i Landet sige, det beror paa mange Forhold. En anden Sag er det, om man ikke skal være forberedt. Da vi for to Aar siden fra de samvirkende Andelsslagterier indkom med vort Andragende, saa det meget ud til, at vi om kort Tid kunde vente om ikke et helt Indførselsforbud fra Tyskland saa dog, at Indførselsforholdene vilde blive gjorde saa vanskelige, at det var omtrent det samme som Forbud, og da maatte vi være indrettede paa at gaa over til at besørge alle vore Kreaturer ud af Landet i Form af Kød. Da, var det, at vi Landmænd ærgrede os over, at vi ikke blot skulde slaas med alle disse Forhindringer fra Udlandets Side, men ogsaa møde Vanskelighed her fra Indlandet, idet Byerne og navnlig Kjøbenhavn saa godt som forbød Indførsel af Affaldsprodukter fra Slagterierne, ja endog af selve Kød og til Dels af Flæsk. Det var derfor, vi fandt, at dette Forhold burde ændres. Vi kom ikke med dette Andragende for at faa et Statsmærke paa vore Produkter, slet ikke, det trængte vi ikke til. Vi vide meget godt, at skulle vi vinde frem i Udlandet, saa skulle vi levere første Klasses Varer, og det vare vi godt nok inde paa med Flæsken. Vi vare ogsaa forberedte paa at skulle gøre det med Kød, men Kød, som ikke skal saltes og i det hele taget ikke lagres, kræver en anden Driftsmaade, og det var jo muligt, at et enkelt lille Slagteri, en enkelt Afsender kunde sende paa egen Haand, og man var selvfølgelig ikke tjent med, at en enkelt Mand — der kan

jo være braadne Kar i alle Lande — vilde søge Fordel ved at sende daarlige Varer og derved skade det hele. Dette maatte man værge sig imod, og det har man allerede fra Lovgivningsmagtens Side taget noget Hensyn til. Men altsaa, at skabe en saadan Kontrol med hverandre, at alle de Varer, vi sende ud af Landet ere sunde og gode og af allerbedste Kvalitet, ere vi Landmænd selvfølgelig villige til, men vi ønske ikke en saadan Kontrol, fordi vi trænge til et Statsmærke, vi vare blot kedde af, at Byerne lagde os Hindringer i Vejen.

Nu have vi altsaa set, at Kommissionen, som har været nedsat, har afgivet Betænkning, og den højtærede Minister har forelagt et Forslag, hvis § 5 i alt Fald tildels byder det, som vi havde ønsket. Man byder os, at nu kunne vi indføre vort Kød til Byerne, naar vi vel at mærke underkaste os denne Kontrol af en Dyrlæge, som er ansat af Ministeren. Naar Dyrlægen har set, at det er sunde og gode Varer, kan Kød gaa ind, og denne Kontrol have vi for øvrigt altid været villige til at underkaste os. Der staar i det sidste Stykke af § 5, at de Varer, som have faaet det i § 4 omtalte anden Klasses Mærke, kun maa forhandles her i Landet i Henhold til de Vedtægter, som gælde i vedkommende Byer, og det er jo selvfølgelig, det er der ikke noget at sige til. Naar det bliver behandlet paa samme Maade som det Kød, der er slagtet inde i Byen, naar det bliver ligestillet med det, klage vi ikke. Der er med Hensyn til Forhandling af Kød i Byerne ikke alene det at iagttage, om Dyrene have været sunde og gode, men tillige, om Kød ikke har hængt for længe eller har ligget slængt omkring her og der, og det bliver da underkastet et Polititilsyn, idet det maaske kan gaa ind under en anden Lov, f. Eks. Lov om Handel med Levnedsmidler eller lignende. Dette Tilsyn maa naturligvis gælde ikke blot det Kød, som er slagtet i Byerne, men ogsaa det, som er indført. Men naar vi blot blive ligestillede, forlange vi ikke mere. Med § 5 ere vi altsaa for den Sags Skyld godt tilfredse.

Men saa kommer § 10, det er jo Betænkningens Hovedpunkt. Der staar i den, at der skal indrettes Instrukser, og der er Kommissionsbetænkningens Forslag til Instruks. Hvis Ministeren vil approbere en saadan Instruks, som der her er gjort Forslag til, vil jeg for mit Vedkommende være meget betænkelig derved, men jeg haaber, at man i alt Fald ved Konferencer med den nuværende Minister maa kunne sikre